

ΟΙ ΣΠΑΡΤΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΔΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Ω, όχι, όχι δεν ήταν δυνατόν. Δεν θα διάλεγε ποτέ ο πατέρας της έναν τόσο γελοίο, τόσο ημιζωημένο κύριο για γαμπρό του..."

Στό μεταξύ αυτό ο πατέρας της με τον ξένο άνοιξαν την πόρτα, διέσχισαν τον χώρο, μπήκαν στο σπίτι κι άρχισαν ν' αντιβαίνουν στις σκέψεις.

Η Ρόζα μπήκε γρήγορα στο δωμάτιό της.

Περιμένα εκεί με χτενοκόφι να διηγήσει τα συμβατικά.

Θα την ειδοποιούσε ασφαλώς η μητέρα της αν ο ξένος ήταν αυτός που φροβότανε...

Επειδή έννοιθε ζαλάδες και φοβήθηκε μίση λιποθυμία άβρανα, φώναξε της μαγειρίτσας να της πάει λίγο τσάι.

Κάθισε στο τραπέζι και το ξύνη, έχοντας το νού της στην πόρτα. Σε λίγο άκουσε πατήματα.

Μπήκε τρέχοντας η Λαμπρίαινα, ταραγμένη, γλωστή.

— Ρόζα μου, γιόρτισε κι έπεισε σ' έναν καναπέ.

— Η Ρόζα κατάλαβε.

— Έστρεξε κοντά της, γονάτισε μπρός της και της έπιασε τα χέρια.

— Μητέρα... μητέρα, πέσ μου τι τρέχει;

— Η Λαμπρίαινα δεν μιλούσε. Το σαγόνι της έτριμε... Τα χέρια της ήταν λαμπριανά.

— Είν' ε κ ε ι ν ο ς, μητέρα; ρώτησε η Ρόζα, τονίζοντας τη λέξη.

— Η Λαμπρίαινα κούνησε το κεφάλι της.

Από έρτασε.

— Η Ρόζα πείθηκε έπάνω, ξαναφόρεσε το καπέλο της, πού το είχε αφήσει και το είχε ρίξει στο τραπέζι, άρχάλασε τη μητέρα της, τη φίλησε κι έστρεψε να φύγει.

— Η Λαμπρίαινα θέλησε να σηκωθεί, μη ξανάπεσε στη θέση της.

Θέλησε να φωνάξει, μα η συγκίνησής της την έπνιγε.

— Άλλοσε τότε πρὸς την Ρόζα τα χέρια της ίσχυρτικά, παρακάλεστικά.

— Η Ρόζα κοντοστάθηκε...

— Πήλασε τη μητέρα της και της είπε:

— Μην κάνης έτσι, μανά. Μη μ' εμπόδίζης. Πρέπει να φύγω, να φύγω άμέσως. Θα πάς το πατέρα πὸς βήγια έξω για ζάπια δοικιά, πὸς πύρα ως την οδὸν Έρμου να φρονισα καί.

— "Ετσι γλετώνω άπ' το μαρτύριο αυτό. Καταλυθαίνεις;

— Να, καταλυθαίνω, είνε άργά και λυπημένα η Λαμπρίαινα. Άναστένανε όστερα και συνέβη, ένὸ δυὸ χρονιά δάραρα κολούσαν άπ' τα μάτια της.

— Καταλυθαίνω πὸς μπηκε στο σπίτι μας η σμφισοά, πὸς μάζ καταστάρησε ο Θεός...

— Μα δεν ήταν καιρός για λόγια και για δοήσεις.

— Η Ρόζα έσφιξε πάλι τη μητέρα της στην άγκαλιά της, τη φίλησε με βορκοχονιμένα τα μάτια και έφυγε, χωρίς να κιντήσει πίσω της.

— Κατέβηκε στην κοιλίνα, έστρεψε στη σκέλη της ίσχυρησάς και βγήκε στο δρόμο, χωρίς να την καταλάβη κανέναν.

— Όταν βρέθηκε έξω δεν δίστασε ούτε στιγμή. Πήρε ένα άμάξι και τράβηξε για τὸν άγαπημένο της.

— Έτσι ποδηχονταν τα πράγματα έπρελε να τὸν ειδοποιήση. Στην άνάγκη δά τὸσαζαν πρὸ της ημέρας πὸς ώρισαν. Λυμορσεντά η Ρόζα ήταν χαμένη γι' αὐτόν.

.....

— Άίγες στιγμές όστρα άπ' την άναχοισία της Ρόζας, η Λαμπρίαινα σηκώθηκε άπάνω, σφούγγισε τα μάτια της κι έστρεψε να έτοιμάση καί για να περιποιηθὸν τὸν έποκέπτη του.

— Βγαίνοντας στο δάδρομο βρέθηκε πρὸς τὸν άντρα της.

— Ο Λαμπριος την κίταξε καλά—καλά και της είπε:

— Γιατί έφυγες άπ' τη σάλα και μάζ άμρες μόνους; "Ελα γρήγορα μέσα. Τι ντροπες είν' αὐτές; "Εκλάμψης;

— "Οχι, Νότη. Βήγια να έτοιμάσω να σερβίρωμε τὸν κύριο.

— Μήπως και της Ρόζας να οδή μέσα. Και δεν θέλω μοιτρα, γυναικα, άουσι; Δεν θέλω μοιτρα...

— Της Ρόζας; γιόρτισε η Λαμπρίαινα.

— Να, να νιούη και νύδη να χωρετση τὸν κύριο. Ποὸ είνε ...

Πές της νύδη έδο...

— Η Λαμπρίαινα τὸν κίταξε σασπιμένη.

Αὐτό τὸν έρέθηκε και της είνε άπότομα:

— Γυναικα, πὸς έχεις το νού σου; Σε ρωτῶ πὸς είνε η Ρόζα;

— Δεν είνε στο σπίτι... τρωάλις η Λαμπρίαινα.

— Τα μάτια τοῦ Λαμπριου άδροσαν. "Εσφιξε τις γροθιές του. Νόμισε, πὸς δεν άκουσε καλά. "Εσφιψε κοντά στη γυναικα του και την ρώτησε:

— Τι είπες; ... Τι είπες; ... Δεν είνε στο σπίτι η Ρόζα;

— "Οχι, Νότη. Μην κάνεις έτσι για το Θεό ...

— Δεν είνε στο σπίτι ... Δεν είν' έδο; ...

— Έστρεξε τα δόντια του με λίσσα κι έξασολούθησε να μοιγγώσει μιλόν, παρα να μιλήη:

— Και πὸς είνε ... Ποὸ πάει ... Γιατί έφυγε; ... Πότε έφυγε ... Πές μου... πὸς μου γρήγορα πὸς είνε. Πρέπει νύδη άμέσως σάτι.

— Η Λαμπρίαινα προσάπθηκε να τὸν καθήσωνάση:

— Μην κάνης έτσι, Νότη... Μην φρονίζης... Δεν φταίει το παιδί... Δεν ήθελε τίποτα... Έπρελε να μάζ το πύς, Φταίς κα' εὐσ, Νότη.

— Ποὸ είνε, πρέπει να την βρούμε άμέσως, πρέπει νύδη άμείσως σάτι, σφάλιας ο Λαμπριος.

— Μά... πάει στην οδὸν Έρμου να φρονισα καί, νομίζω.

— Τι ... Ποὸ ... Σε πὸς μαζώξ; ...

— Μήπως έξω, Νότη; Ποὸ θέξ να ξεέω; Μη με παιδείης περιόσσοτε, σε παρακαλώ.

— Ο Λαμπριος πήγανε να σάση.

— Πήγανε να την φτάση της Ρόζας και την έπαθε.

Και τὸσα;

— Τώρα τι θάκανε, πὸς θα δικαιολογώτανε στὸν ίσχυρηρο γαμπό του;

— Να τρέξουν να βρούνη τη Ρόζα; Μα πὸς; Είχε πάει κ' άλλας στην οδὸν Έρμου; Ίσως ναξε πη ψέμματα στη μητέρα της. Ίσως να τὸν γελοῦσε κ' η ίδια η γυναικα του.

— Ήταν σνομοσιά, ναί, ναί, δεν ήτανε άμφοβόλια.

— Την έπαθε.

— Μα θα γελοῦσε καλύτερα έκείνος πὸς θα γελοῦσε τελευταίος.

— Αν τὸυ τὸσαζε τώρα η Ρόζα, δεν θα τὸυ τὸσαζε και αὐσιο και μεθαίριο...

— "Ετσι... Θα καίτανε την άργη του. Θα δικαιολογώτανε στὸν μνηστέρη. Και θα κενόριζε τα πράγματα όπως έπρεπε...

— Στότησε στη γυναικα του να πάη κ' αὐτή στη σάλα και να φρεθί με ενόγεια και προημια μεγάλη στὸν έποκέπτη τους και συγχρόνως; διάταξε την μαγειρίτσά να τὸν ειδοποιή άμέσως μόλις θα γυρίσε η Ρόζα... αν γυρίσε.

— Μα η Ρόζα δεν γυρίσε.

Κι' έτσι ο Λαμπριος πνίγοντας το θυμό του, δικαιολογώθηκε στὸν ίσχυρηρο γαμπρό του όπως μπορούσε, τοίτανε έξαιρετικες περιποιήσεις και βήγια μάζ τὸν έξω.

— Πήγανε μαζί ως το Σύνταγμα όπου και χώρισαν, χωρίς να δοῦν τη Ρόζα. Κι' όμως η νέα δεν βροχόντανε και πὸλε μαζωά άπ' το σπίτι της. Είχε συναντήση στὸν Άνδρῶτα, τὸυ είνε τι συνέβη, κ' είχαν κατέβη μαζί ως την Πλάχα, Είδαν τὸν πατέρα της να βγαίνη άπ' το σπίτι με τὸν ίσχυρηρο γαμπρό του και τὸυ παρακούουθησαν ως πὸν χωρισαν.

— Αὐτός... αὐτός είνε! είνε η Ρόζα στὸν Γαλάξη, δειχνόντας τὸν τὸν... μνηστέρη της.

— Ο Γαλάξης της έσφιξε το χέρι με λαχάρα:

— Δεν θα μάζ χωρίση κανείς ποτέ! της είνε.

— Συνεννοήθηκαν να ξανασιαντηθοῦν την έπομηνη

Κάθισε στο τραπέζι κι έπινε το τσάι της, έχοντας το νού της στην πόρτα...

και να είνε έτοιμοι να φύγουν άμέσως αν συμβή τίποτε το άπρόοπτο, και χώρισαν.

Η ΠΡΟΛΟΓΙΑ

— Η Ρόζα γύρισε σάτι της κοντά το μεσημέρι... 'Ο πατέρας της δεν είχε πάει άζωτα.

— Η μητέρα της μόλις την είνε έστρεξε να της πη τι συνέβη και να την προτομίσση για την κατωχιά πὸς θα ένέσκαπτε μόλις θάρτανε ο Λαμπριος.

— Γιατί να φύγης, παιδί μου, της είνε. 'Ο πατέρας σου έγινε θάρσι. Θερίο ...

— Μοὸ είνε αδιάρθο, μητέρα.

— Τι θα τὸυ πῆς τώρα πὸς βόδη;

— Δεν έξω να τὸυ πὸς τίποτα. Κι' αν με παραστενοχορήση θα φύγω άμέσως. Άμέσως...

— Ρόζα ...

— Μη μοὸ μιλάς, μητέρα, βαρέθηκα πειά, άηδισα. 'Η ιστορία αὐτή πρέπει να πάη ένα τέλος.

— Την ίδια στιγμή άκούσθησαν στὸ σκέλη τα πατήματα τοῦ Λαμπριου. 'Η Λαμπρίαινα άπαξε τη Ρόζα και την έσπορωξε, δια της βίας σχεδόν, στο δωμάτιό της.

— Κρῶφου ... Κρῶφου ... της είνε.

(Άκολουθεί)

